

בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו

5 אוק 2014
3000-08
בקשה מס': 187

פש"ר MASTER CCM 3000-08 ואח' נ' רייפמן

השופט איתן אורנשטיין - סגן נשיאה

החייב 1. רייפמן אלי
2. בוריס בנאי (המבקש)

ע"י עו"ד איתן ארז - הנאמן
עו"ד יניב אינסל

- נגד -

המשיב כונס הנכסים הרשמי
ע"י עו"ד נטע כצמן יעקובוביץ'

החלטה

1. מבוא

מונחת לפני בקשתו של מר בוריס בנאי (להלן: "בנאי"), לחייב את הנאמן לשלם מתוך כספי קופת הפש"ר של החייב, אלי רייפמן (להלן: "החייב"), את הכספים שנפסקו לטובתו ביום 26.11.13 בבית המשפט הגבוה לענייני מסחר באנגליה (להלן: "בית המשפט הגבוה באנגליה").

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

2. העובדות בקליפת האגוז

נגד החייב ננקטו הליכים פשיטת רגל לבקשת נושה וביום 25.3.09 ניתן נגדו צו לכינוס נכסיו וביום 21.7.11 הוא הוכרז פושט רגל ועו"ד איתן ארז מונה נאמן לנכסיו.

עובר להליכי פשיטת הרגל היה מעורב החייב במיזם עסקי בינלאומי עם בנאי בקשר למספר פרויקטים בחו"ל ובהם מכרות ומפעלים ברחבי העולם (להלן: "המיזם"). בין הצדדים נכרת ביום 17.2.02 הסכם באשר לשיתוף הפעולה ביניהם (להלן: "ההסכם"). לימים נטען על ידי בנאי שההסכם בוטל במסמך מיום 15.10.07, טענה שהוכחה על ידי החייב. הנאמן ביקש שבנאי ורו"ח יחשפו את פעילות המיזם וכי יש להעביר לנאמן את חלקו של החייב במיזם ובפירותיו. בנאי התנגד לבקשה בין היתר בטענה שההסכם בוטל וכן שקיימת תניית בוררות בהסכם שלפיה הסכסוכים שבין הצדדים יידונו לפני ICC בלונדון ובהתאם לדין האנגלי, זאת בצד לטענות נוספות. בית המשפט (כב' השופטת אלשיך), קבע בהחלטה מיום 22.6.11 שהסכם הביטול בטל וכי תניית הבוררות אינה חלה על הסכם הביטול. עוד נקבע שהנאמן זכאי לקבל את המידע כמבוקש על ידו וחייב את בנאי במתן דו"ח על כספי המיזם. על החלטה זו ערער בנאי לבית המשפט העליון וערעורו נדחה בפסק הדין של בית המשפט העליון מיום 11.2.13.

הנאמן הגיש בקשה נוספת נגד בנאי ונגד חברות שבשליטתו לאסור את העברת נכסי המיזם לאחרים. גם לבקשה זו התנגד בנאי בין היתר לאור תניית הבוררות שבהסכם. בית המשפט, (כב' השופטת אלשיך), דחה את הבקשה בקובעו שדין טענות הסף להתברר ביחד עם הבקשה העיקרית ומשכך על בנאי להגיב לבקשה לגופה. גם על החלטה זו ביקש בנאי לערער לבית המשפט העליון אך בקשת רשות הערעור נדחתה.

סמוך לפסיקת בית המשפט העליון התקבלה אצל הנאמן החלטה של בית המשפט הגבוה בלונדון בעתירה שהגיש בנאי לצו מניעה לבירור ההליכים בארץ והפנייה למוסד הבוררות שנקבע בהסכם. בהמשך התקיימו דיונים בהליך האמור במעמד הנאמן. מטעמי יעילות אדרש לאותם הליכים רק לצורך הבקשה שלפניי ולא אפרוש את כל שנעשה בהם. אציין שבסופו של דבר הורה בית המשפט הגבוה באנגליה על עיכוב בירור ההליך בארץ והעברת הסכסוך לבוררות. בצד זאת, חייב בית המשפט הגבוה באנגליה את הנאמן בהוצאותיו של בנאי בסך של 150,000 ליש"ט וכאמור בהחלטה מיום 26.11.13 (להלן: "ההחלטה מיום 26.11.13"). בהמשך התקבל מכתב אצל הנאמן מב"כ בנאי באנגליה לו צורף צו של בית המשפט באנגליה המחייב את הנאמן למסור פרטים באשר לתיק פשיטת הרגל וכן מורה לנאמן להתייצב אישית בבית המשפט האמור על מנת להיחקר על נכסיו האישיים שכן אחרת יואשם הנאמן בביזיון בית המשפט. הצו ניתן לבקשת בנאי.

הנאמן הגיש בקשה, בקשה 180, למתן צו מניעה המונע מבנאי מלנקוט בהליכי גבייה אישיים נגדו שכן לטעמו הוא פעל כבעל תפקיד ואין עליו חבות אישית (להלן: "בקשה 180"). בנאי התנגד לבקשה 180 בין היתר בטענה שבהתאם להחלטה מיום 26.11.13 החיוב בהוצאות הוא על הנאמן באופן אישי. בנאי טען בנוסף שהוא אינו צד להליך פשיטת הרגל ומשכך אין ליתן סעד נגדו במסגרת בית משפט זה. בהחלטתי

מיום 16.4.14 קיבלתי את בקשה 180 והוריתי שהחיוב שהושת בהחלטה מיום 26.11.13 הוא על הנאמן בתפקידו ככזה ולא באופן אישי כגרסת בנאי ומשכך ניתן צו מניעה המורה לבנאי שלא לנקוט בהליכים לגביית ההוצאות נגד הנאמן (להלן: "ההחלטה מיום 16.4.14"). על ההחלטה מיום 16.4.14 הגיש בנאי ערעור לבית המשפט העליון שטרם נדון.

וכאן אנו באים לבקשה הנוכחית;

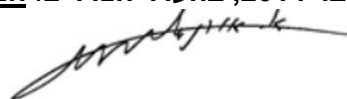
3. **הבקשה** בנאי טוען שלאור החלטת בית המשפט הגבוה באנגליה מיום 26.11.13 והחלטתי מיום 16.4.14 נסללה הדרך לחייב את הנאמן בתשלום ההוצאות שנפסקו לטובתו מקופת פשיטת הרגל. לגישתו, מאחר ונושי החייב היו מודעים להליך באנגליה בטרם זה נדון, ומשכך הדעת נותנת שלא היה ניתן אישור של בית משפט זה לנאמן להתדיין באנגליה מבלי שהובטח מקור כספי למימון ההוצאות ככל שתחוייב קופת הפש"ר בהם. עוד מפנה בנאי לבקשת הנאמן, בקשה 170, שבה אישר בית משפט זה בהחלטתו מיום 12.12.13 שבהליך בלונדון פעל הנאמן על פי הוראות בית משפט זה ומשכך כל חיוב בהוצאות, ככל שיחול ויוכר בישראל, יחול על קופת הפש"ר ולא על הנאמן באופן אישי. עוד נטען שאם לא יותר לבנאי לאכוף את ההוצאות על קופת הפש"ר הוא יצא וידיו על ראשו שכן לפי ההחלטה מיום 16.4.14 לא ניתן לגבות מהחייב את ההוצאות באופן אישי ומשכך הדרך היחידה להיפרע את הוצאותיו היא באמצעות קופת פשיטת הרגל. הנאמן מתנגד לבקשה מטעמים דיוניים ומהותיים כאחד. בין אלה: בנאי הציג את העבודות בצורה מגמתית וחלקית ונמנע מלהגיש תצהיר ועל מנת להתחמק מחקירה כמנהגו. עוד נטען כי על בנאי לנקוט בהליכים של הכרת פסקי חוץ על מנת לאכוף את החיוב בהוצאות. לעניין זה מבהיר הנאמן שהגיש את הבקשות בעניין לבית משפט זה רק מחמת טעמי זהירות בלבד ומבלי שיהיה בהן הסכמה לתוכנו של צו בית המשפט הגבוה באנגליה לרבות אכיפתו והכרתו בארץ, ובהתאם לכך קבע בית המשפט ביום 6.8.13 שאין בעיכוב ההליכים של בקשה 147 כדי להוות הודיה בקביעה של בית המשפט הגבוה באנגליה. הנאמן מפנה לע"א 1297/11 מרטין לין נ' אהרון זוהר [פורסם במאגרים] 029.12.13 וסבור שלפי הלכה אחרונה זו ספק אם ניתן יהיה להכיר בארץ בהחלטה מיום 26.11.13 (להלן: "הלכת לז'ין"). הנאמן אף מבהיר שאין בקופת הפש"ר את סכומי ההוצאות שנפסקו באנגליה. בנאי בתגובתו חלק על עמדת הנאמן. לגישתו, יש לראות את חוב ההוצאות כחוב פסוק אכיף בארץ. לחלופין ביקש להכיר בחוב הפסוק לפי סעיף 11 לחוק אכיפת פסקי חוץ, התשי"ח-1958 (להלן: "חוק אכיפת פסקי חוץ"), ולחלופי חילופין הכרה פורמאלית בחוב הפסוק, במסגרת הכרה אגבית לצורך בקשה זו. בנאי אף רואה אחרת מהנאמן את יישום הקביעות שבהלכת לז'ין לענייננו. בהקשר זה נטען שהחיוב נשוא האכיפה הינו בהוצאות הליך ולא גוף ההליך כך שאין מניעה להכיר בתוקפו המחייב. הכנ"ר תומך בעמדת בנאי. עיקר עמדתו מושתתת על מודעותם והסכמתם של נושי החייב להליכים באנגליה שמהווים הסכמה שלפיה קופת הפש"ר תשא בהוצאות ככל שיושתו בהליכים דשם. לא כל שכן לאור פניית הנאמן לנושים לשאת בעלויות המימון הדרושות לבירור ההליכים בעניין המיזם, לרבות חתימה על כתבי התחייבות של הנושים בהקשר זה. הכנ"ר גם מצדד בעמדת בנאי שלפיה אין מניעה

להכיר בהוצאות שנפסקו לפי סעיף 11(א) לחוק אכיפת פסקי חוץ ותוך שאינו רואה קושי באכיפה כאמור לפי הלכת לוי. 4. **דין והכרעה** לאחר שעיינתי בכתבי הטענות ונתתי דעתי למכלול הדרוש, באתי לידי מסקנה שדין הבקשה להידחות ממספר טעמים, לא כל שכן משקלם המצטבר ואנמק: 5. **חוסר תום לב** לטעמי עצם הבקשה נגועה בחוסר תום לב מובהק מצידו של בנאי ואבהיר; טענותיו המקדמיות של בנאי נדחו פעם אחר פעם בבית המשפט של פשיטת הרגל ולאחר מכן בבית המשפט העליון וכמפורט לעיל. משכך, שומה היה על בנאי לכבד את החלטות הערכאות השיפוטיות שדנו בעניינו ולקיימן ולהגיש תגובה עניינית ולמסור את המסמכים. דא עקא, בנאי בראותו שעמדותיו לא התקבלו לפי שעה, העדיף לעקוף את ההחלטות דנן וזאת על ידי פנייה לבית המשפט הגבוה באנגליה, ובכך להתחמק מביצוען של הכרעות מחייבות בישראל. בנסיבות אלה, סבורני שפנייתו של בעל דין לבית המשפט בישראל, לא כל שכן לאותו בית משפט שאת החלטותיו הוא מבזה, לקבל סעד נגועה בחוסר תום לב ומשכך דינה להידחות על הסף. לא למותר להפנות בהקשר זה להוראת סעיף 6 לחוק אכיפת פסקי-חוץ שלפיה אחד מהמקרים שבהם לא יוכרז פסק חוץ כאכיף הוא אם: "(5) בעת הגשת התביעה בבית-המשפט במדינה הזרה היה משפט תלוי ועומד, באותו ענין **ובין אותם בעלי-דין, בפני בית-משפט או בית-דין בישראל**". בהיקש מהוראה זו למדים אנו שהמחוקק צונו שלא לכבד פסקי חוץ שנועדו לעקוף את ההתדיינות שקיימת בארץ בין אותם צדדים באותו עניין. המניע שעומד ביסוד ההוראה האמורה שלא לאפשר לבעלי דין לעקוף את ההתדיינות בארץ. אמוץ המניע האמור לעניינו מביא למסקנה שאין מקום לאפשר מתן סעדים לבעל דין שעקף את ההתדיינות בישראל ופנה לשדות זרים. תמנה הכיצד מהין בנאי שמפר בריש גלי החלטות שיפוטיות חלוטות של בית משפט זה, לבוא לפניי ולהלין שהנאמן לא מקיים את ההחלטה מיום 26.11.13 וכנטען בסעיף 6 לבקשה ומשכך יש לטעמו להורות שישולמו לו ההוצאות מקופת הפש"ר. על התנהלותו זו של בנאי נאמר: טול קורה מבין עיניך. יתכבד בנאי, יגיש את התגובה לגופו של עניין כמות שחוייב על ידי בית המשפט ואז יהיה מקום לברור הבקשה שהגיש בעניין קבלת הכספי שבקופה. סבורני שדי בטעם האמור כדי לדחות את הבקשה של בנאי. על מנת לעשות מלאכתי שלמה, בחנתי את הבקשה גם לגופה ולא ראיתי לקבלה. 6. **מניעות** עמדתו העקבית של בנאי הינה שחייב ההוצאות הושת על הנאמן באופן אישי ולא בתפקידו כנאמן. אם כך הם פני הדברים, ולאור עמדתו זו של בנאי, אזי אין מקום שקופת פשיטת הרגל היא שתשא בהוצאות ההליך אלא הנאמן באופן אישי. לכך מספר עוגנים: אפתח בעצם התנגדותו של בנאי לבקשת הנאמן בבקשה 180 שבה ביקש הנאמן להכיר בכך שהחייב בהוצאות אינו אישי אלא של קופת פשיטת הרגל. בנאי התנגד בתוקף לבקשה וטען מפורשות: "ניתן פסק הדין כנגד הנאמן, והוא שאמור לשלמו" (סעיף 14.4 לתגובה) כמו גם בסעיף 15 לתגובת בנאי לבקשה 180 הועלו טרוניות כלפי הנאמן שלא משלם את ההוצאות חרף התראות שנשלחו אליו. מניעה של גישת בנאי הם ברורים ובנאי אף לא טרח להסתיר זאת והם שאין בקופת הפש"ר כדי לשלם את ההוצאות העצומות שהושתו בהחלטה מיום 26.11.13, ומשכך עדיף לו שהחייב בהוצאות יושת על הנאמן אישית. אמנם בנאי טען לפרשנות מרחיבה של החלטה דנן ושלפיה אין מניעה שהנאמן ישלם את ההוצאות מקופת הפש"ר, אך כזאת אין בידי לקבל ודוק. אחת משתיים: אם עסקינן בחייב הוצאות אישי של הנאמן אזי אין מקום להשיתו על קופת הפש"ר, ואם החייב הוא על הנאמן בכשירותו ככזה אזי רק על קופת הפש"ר לשאת בו ולא על הנאמן באופן אישי. אין עסקינן בחיובים יחד ולחוד כל אחד לפני

עצמו. לכן המסקנה המתבקשת הינה שמשעה שבחר בנאי לדבוק בגישה שלפיה החיוב הוא אישי, אין הוא יכול לטעון בד בבד שהחיוב חל גם על קופת פשיטת הרגל. טענת בנאי בסעיף 14.4 סיפא שלפיה על הנאמן לשאת בתשלום מקופת הכינוס או מערביות אישיות ובכל דרך אחרת, אינה מתיישבת עם טענתו שלפיה יש להשית על הנאמן באופן אישי את ההוצאות וכאמור בהתנגדותו לבקשת הנאמן שאין להשית עליו את החיוב באופן אישי. זאת ועוד; בנאי גילה באופן ברור את דעתו שהחיוב חל על הנאמן באופן אישי. משכך הוא עתר כאמור למתן צו אישי נגד הנאמן להתייצב בבית המשפט באנגליה על מנת להיחקר על נכסיו האישיים אחרת יואשם בביזיון בית המשפט וצו כאמור ניתן לבקשתו ביום 30.4.14. אם סבר בנאי שהחיוב הוא על קופת פשיטת הרגל, לא היה מקום שינקוט בהליך אישי נגד הנאמן, לא כל שכן הליך שפן פלילי בצידו. מעל ומעבר; כעולה מהבקשה, הגיש בנאי ערעור על ההחלטה מיום 16.4.14. כלומר, בנאי סבור שההחלטה שלפיה החיוב בהוצאות אינו מושת על הנאמן באופן אישי, שגויה שכן אחרת לא היה משיג עליה לפני ערכאת הערעור. בכך תימוכין נוספים לכך שהגישה של בנאי הינה שיש להשית על הנאמן את החיוב בהוצאות ולא על קופת הפש"ר. כל עוד דבק בנאי בגישתו שהחיוב בהוצאות הוא על הנאמן באופן אישי אין מקום להיעתר לבקשתו שלפיה קופת פשיטת הרגל תשא בהן. לא התעלמתי מטענת בנאי שלפיה לאור ההחלטה האמורה הוא יוצא וידיו על ראשו כמו גם בשים לב להחלטה מיום 12.12.13 בבקשה 170, שכן נמנע ממנו מחד גיסא לגבות את ההוצאות מהנאמן ומאידך גיסא לגבותן מקופת הפש"ר. דא עקא, בנאי הביא את עצמו לסיטואציה האמורה שכן הוא זה שעומד על דעתו שלפיה החיוב הוא על הנאמן אישית וכל עוד זו גישתו, ברי שאין מקום לחייב את קופת הפש"ר בהוצאות האמורות. 7. העדר תצהיר מקובל עלי גם טעמו של הנאמן שלפיו דין הבקשה להידחות גם מחמת היעדר תצהיר. אין עסקינן רק בסוגיה משפטית או כזו שעובדותיה עולות מכתבי הטענות שאז ייתכן ולא היה נדרש תצהיר. בין הטענות שחובה היה לתמוך אותן בתצהיר הן עמדת בנאי שלפיה החיוב בהוצאות הוא אישי על הנאמן ולא על קופת הפש"ר, ההפרות של הנאמן את ההחלטה מיום 26.11.13 ועוד. גם את הטענות שהעלה בנאי בסעיפים 8, 9, 16 לתגובה לתגובה שומה היה עליו לתמוך בתצהיר מטעמו. במיוחד נכון הדבר שעה שהנאמן טען בפתח התגובה שדין הבקשה להימחק מחמת אי תמיכתה תצהיר אך בנאי לא השכיל להגיש תצהיר ולחשוף עצמו לחקירה והדבר עומד בעוכריו. 6. הכרה בהוצאות על יסוד חוק אכיפת פסקי חונתתי דעתי לטענת בנאי והכנ"ר שסבורים שניתן להורות על אכיפת ההחלטה מיום 26.11.13 על יסוד חוק אכיפת פסקי חוץ ולא ראיתי לקבלה הן מטעמים דיוניים והן מטעמים לגופם. אפנה להוראת סעיף 11 לחוק אכיפת פסקי חוץ המורה כדלקמן:

11. (א) בית משפט או בית דין בישראל יכיר בפסק חוץ שנתמלאו לגביו כל אלה: (1) חל עליו הסכם עם מדינת חוץ; (2) ישראל התחייבה באותו הסכם להכיר בפסקי חוץ מאותו סוג; (3) ההתחייבות אינה חלה אלא על פסקי חוץ הניתנים לאכיפה על פי חוק בישראל; (4) נתמלאו בו תנאי ההסכם. (ב) אגב דיון בענין הנמצא בסמכותו ולצורך אותו ענין רשאי בית משפט או בית דין בישראל להכיר בפסק חוץ, אף אם סעיף קטן (א) אינו חל עליו, אם ראה שמן הדין והצדק לעשות כן. בקשת בנאי בעניין זה הועלתה לראשונה על ידו רק בתגובה לתגובת הנאמן וכזאת לא ניתן. שומה היה לעתור לסעד בעת הגשת

הבקשה שכן אין מקום במסגרת תגובה לתגובה להגיש סעד עצמאי. מעבר לדרוש; על בעל דין שסבור שיש להורות על אכיפת פסק זר או על הכרה בו לפי סעיף 11(א) לחוק אכיפת פסקי חוץ, להגיש תובענה לאכיפה לבית המשפט המוסמך, הנתמכת בתצהיר כדין ויצרף לה המסמכים הדרושים לרבות בנוגע לאמנה הרלוונטית עם מדינת החוץ, ההסכם הנודע לעניין, ויישא באגרה המתחייבת. זאת לא נעשה בענייננו ודי בכך כדי לדחות את הבקשה החלופית לאכיפה. ככל שסבור בנאי שיש להכיר בהחלטה מיום 26.11.13 לפי סעיף 11(א) לחוק אכיפת פסקי חוץ, יתכבד ויגיש הליך עצמאי ויעמוד בתנאים שקבועים בסעיף 11(א) לחוק אכיפת פסקי חוץ. באשר לטענת בנאי לחילופי חילופין שלפיה ניתן להכיר בחיוב בהוצאות על יסוד סעיף 11(ב) לחוק אכיפת פסקי חוץ, קרי בעל דין המבקש להכיר בפסק זר אגב דיון בהליך אחר. גם זאת לא ניתן בענייננו. מעבר לכך שאת הבקשה היה על בנאי לשטוח כבר בבקשה ולא לראשונה בתגובה לתגובה, אזי גם זו אינה נתמכת בתצהיר הגם ששזורה טענות עובדתיות לרוב ומשכך דינה להידחות גם מטעם זה. משכך, לא ראיתי צורך להידרש לטענות הצדדים באשר ליישום הלכת לזין בענייננו. מעל ומעבר, דומה כי קיים קושי בקבלת הטענה בהינתן התנאי שבסיפת סעיף 11(ב) לחוק אכיפת פסקי חוץ שלפיו על בית המשפט להשתכנע שמן הצדק להורות על ההכרה בפסק החוץ. בהקשר זה אפנה לאמור לעיל באשר לחוסר תום הלב של בנאי בנקיטה בבקשה. אם אלה הם פני הדברים, יש בכך כדי להעיב לכאורה על הכרה בהחלטה מיום 26.11.13. עם זאת, הואיל ולא נדרשתי כאמור לגוף הטענות בנוגע להכרה לפי סעיף 11(ב) לחוק אכיפת פסקי חוץ, הטעונה גם בירור עובדתי ולשם כך נדרשת בקשה עצמאית שנתמכת בתצהירו של בנאי, אין באמור כדי לקבוע מסמרות. ככל שתוגש בקשה שתעמוד בתנאים האמורים היא תידון לגופה. על יסוד כל האמור, מצאתי כי דין הבקשה להידחות. בנאי ישא בהוצאות הנאמן בסך של 7,500 ₪. **ניתנה היום, י"א תשרי תשע"ה, 05 אוקטובר 2014, בהעדר הצדדים. המזכירות תשלח את**

ההחלטה לצדדים. איתן אורנשטיין, שופט, סגן נשיאה